

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 729/2018
05.07.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милорада Михаиловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 491/17 од 20.12.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 229/18 од 21.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.07.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 491/17 од 20.12.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 229/18 од 21.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 491/17 од 20.12.2017. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од шест месеци, због извршеног кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од два месеца и због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од шест месеци те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и једног месеца, и обавезао да суду накнади трошкове паушала и кривичног поступка, као у изреци пресуде, док су оштећени ради остварења имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 229/18 од 21.03.2018. године усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Врбасу, преиначена је првостепена пресуда, само у односу на окривљеног ББ, у делу одлуке о кривичној санкцији, као у изреци пресуде, док су жалбе Основног јавног тужиоца у Врбасу у

преосталом делу и браниоца окривљеног ББ те браниоца окривљеног ВВ и браниоца окривљеног АА одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. и члана 483. став 1. и 2. ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Милорад Михаиловић, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да утврди да је поднети захтев основан јер је повређен закон на штету окривљеног, те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити за кривично дело изнуда из члана 214. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ а да „Врховни касациони суд за извршење кривичних дела из члана 203. став 1. и члана 204. став 1. КЗ окривљеног АА осуди на условну осуду или на казну затвора коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује“.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП, за његово подношење.

У вези с тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Надаље, одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, је прописано због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милорада Михаиловића, се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да: није утврђено да је окривљени АА извршио кривично дело изнуда; да суд није доказао да је код окривљеног АА постојао заједнички умишљај за извршење кривичног дела изнуда, чиме се оспоравају чињенична утврђења суда као погрешна и непотпуна и одредба члана 440. ЗКП. Такође се на ову повреду указује и наводима да је првостепени суд у образложењу пресуде само преписао диспозитив оптужног акта тј. изреку првостепене пресуде и додао једну реченицу чиме се, без нумеричког означавања, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и наводима да суд није водио рачуна о начелу *in dubio pro reo*, јер му је било лакше да образложи да је окривљени АА извршио кривично дело изнуда него да га за исто

ослободи чиме се, без нумеричког означавања, указује на повреду одредбе члана 16. став 5. ЗКП.

Како повреде одредаба члана 440, члана 438. став 2. тачка 2) и члана 16. став 5. Законика о кривичном поступку не спадају у законске разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд исте оценио као недозвољене и захтев одбацио.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.